

Rigsdagstidende.

1855. Forhandlingerne paa Landstinget. № 80.

Sjette Sæssion.

65de Møde.

Mandagen den 26de Marts.

(Fortf.)

Lehmann: Jeg skal ikke nægte, at efter min Overbeviisning har den ærede Forslagsstiller fuldkommen Ret, og, dersom Sagen stod til min Afgjorelse, vilde jeg ikke kunne Andet end give ham Medhold. Det er jo aldeles vist, at der var en Mulighed tilbage for, at den, der var udnævnt til surnummerairt Assessor, ikke havde ligesom Oprykningsret, men at det betragtedes som en ny Udnævnelse, naar han blev virkelig Assessor; men det er ligesaa vist, at dette paa ingen Maade har været analogt med det, som findes Sted ved mange andre Retter, navnlig i Tydskland, hvor der foruden de egentlige Assessorer ogsaa er en Klasse af Elever, der foreløbig uddanne sig, indtil de mulig engang kunne blive Assessorer, men som slet ikke have selvstændige Forretninger, men kun ere Medhjælpere for de virkelige Assessorer. Der er altsaa en virkelig principmæssig Adskillelse, og man kan paa ingen Maade nægte, at et saadant System jo kan være overmaade fornuftigt at ansætte Folk foreløbig paa Prøve, inden man betroer dem selvstændige Forretninger, da man saaledes vil kunne træffe Valget af Assessorer med større Sikkerhed. Men saaledes forholder det sig ikke her; Forholder har været det, at de i Get og Alt i Realiteten være virkelige Assessorer, at det fra Begyndelsen af blev betroet dem fuldkommen de samme Forretninger uden mindste Medhjælp eller Billedning af ældre Assessorer, og altsaa er denne Forfæjel

efter min Mening ikke tilstrækkelig motiveret. Jeg skal imidlertid dog henstille, da jeg tilføjer føler Bægten af den Bemærkning, den høitagtede Justitsminister har gjort, at det nemlig vilde være overmaade vanskeligt at faae Loven ud, dersom den her skulde udsaae en Forandring, om ikke hele dette Forsøg med surnummeraire Assessorer er opgivet, er Noget, der ikke længer bestaaer, saa at Spørgsmaalet fryder sammen til at blive et Spørgsmaal, der kun vedrører bestemte, enkelte Individier, mod hvilke det ganske vist er Synd at gjøre Uret, men som paa en Maade da ikke vilde have den Bigtighed, som naar det kom til Anvendelse for alle kommende Tider, — jeg skal henstille, om det ikke kunde afgjøres paa den Maade, at efterhaanden som Bedkommende kom ind under disse Kategorier, kunde de paa Finantsloven opføres med et midlertidigt personligt Tillæg, indtil de kunde faae det efter Loven og de jure. Dette forekommer mig at være en Udvej, da her kun er Tale om et bestemt Antal Personer, der en kort Tidsfrist vilde faae et saadant personligt Tillæg. Jeg troer heller ikke, det vil være vanskeligt at sætte dette igjennem; thi de have i alt Væsentligt været ligesaafuldt virkelige Assessorer som de andre, og det har beroet paa den største Tilfældighed, om en Assessor har i flere Aar været surnummerair, end en anden har været det i Maaneder, og det er Noget, man hidtil ikke har tillagt stor Betydning. Jeg troer, at, da her kun er Tale om en personlig, jeg vil ikke sige Forurettelse, det vilde maastee være et for stærkt Udtryk, men Forulempelse, der kun bestaaer for en meget kort Tid, vil det være den naturlige Udvej. Jeg troer tillige, at dette vil blive saameget